

i Sagen med Revolveren har nedsat ham i hans Medborgeres Agtelse. Jeg har fundet, at det var ikke uforklarligt, at Direktoratet har ment, han ingen Brug havde for en Revolver. Det tredje Klagepunkt er, at Direktoratet ved at tildele ham „en Række forhastede, urigtige og umotiverede, til Dels endog mod al Ræson stridende Irettesættelser, har misbrugt sin Embedsmyndighed.“ Heller ikke her kan jeg tjene Assistenten ved at imødekomme hans Klage. Vi have skrevet til ham, at vi gaa ud fra, at hans Optræden i Ivigtut muligvis i i det hele skriver sig fra Nidkærlighed fra hans Side, og saa føjet til, at „man maa dog beklage, at De langt fra har formaaet at finde den for en Embeds- og Bestillingsmand rette Form ved Deres Henvendelse til de Personer, med hvem De i Deres ovennævnte Stillings Medfør kom i Forbindelse, hvorfor man maa finde de Dem af Direktoratet meddelte Irettesættelser beføjede.“

Som jeg før har nævnt: Den Udførlighed, hvormed jeg har behandlet Sagen, maa komme over det ærede Medlems Hoved. Vi se jævnlig saadanne Historier fra Grønland, og det ærede Medlem anvendte lang Tid og megen Patos paa at fremstille denne Mand som en Embedsmand, mod hvem der er udøvet stor og blodig Uret. Jeg har følt mig foranlediget til en Gang at vise, hvad der ligger til Grund for en af de Historier, som i saa Henseende ere komne frem.

Tilbage har jeg endnu en Række Henvendelser, der ere rettede til mig fra det ærede Medlem for Slagelse (Lange), Henvendelser angaaende Rotterne, angaaende Tilsynet med Dampskibe, angaaende Bygafgiften fra udstykkede Købstadsteder, angaaende Rejseunderstøttelser og Regulativet for Fabrikker, men da det ærede Medlem har meddelt mig, at han i Dag var forhindret fra at være til Stede, og alle disse Spørgsmaals Besvarelse meget vel kan vente, skal jeg ikke i Dag opholde Tinget med dem; jeg faar vel Lejlighed til en senere Dag at tage Ordet og skal da besvare dem.

Finansministeren og Ministeren for offentlige Arbejder (Hage): Det ærede Medlem fra Nørresundby (J. Jensen), der plejer at være Ordfører for Finansudvalget med Hensyn til Finanslovens mere finansielle Side, har, som han plejer, fremsat en Række grundige og vel overvejede Betragtninger. Der er dog et enkelt Punkt, hvor jeg tror, han har været noget i Misforstaaelse. Det ærede Medlem henstillede til mig, om det er rigtigt at vedblive at

beholde den nuværende Ordning med Statsbanernes Pensionsfond. Denne Fond har hos Statskassen til gode et kontant Beløb af omtrent 5 Mill. Kr., og af denne Sum svarer Statskassen en Rente af 5 pCt., hvilket er i Overensstemmelse med den Rentefod, som igennem mange Aar har været svaret af Staten for de Afdrag, som ske i Embeds- og Bestillingsmænds Lønning til deres Pensionering. Det hele drejer sig for Staten om, hvorvidt der skal regnes 5 pCt. eller f. Eks. 4 pCt. om Aaret, altsaa om et Beløb af 50,000 Kr. aarligt. Men i Virkeligheden er dette ganske uden Interesse for Staten. Thi Statsbanernes Indtægter og Udgifter høre dog ogsaa under Statskassen; enten man faar de 50,000 Kr. som Mindreudgift paa den ene Side og som Mindreindtægt paa den anden eller omvendt, kommer for Staten ud paa det samme. Statsbanepensionsfonden har sin bestemte historiske Oprindelse og er et Led i hele den Ordning, som ved Lov er truffen med Hensyn til Banernes Embeds- og Bestillingsmænds Pensionering. Det vil efter min Mening ikke være til nogen Fordel — snarere det modsatte — for Øjeblikket at gøre Forandring heri. — Et andet Punkt, som det ærede Medlem fremdrog, vedrører derimod et Forhold, i hvilket jeg mener han havde Ret. Det er med Hensyn til Statslaanefonden. Det ærede Medlem har gjort opmærksom paa, at der ikke vilde være noget til Hinder for — saafremt Statslaanefonden stod uafhængig af Statskassen under en selvstændig Bestyrelse — at lade den tjene som et Institut, gennem hvilket der kunde optages Laan til saadanne offentlige Formaal, som Staten ønskede at støtte, uden direkte at ville lade Midlerne gaa ud af Statskassen. Dette stemmer netop med den Ordning, som jeg foreslog i Fjor, da jeg fremsatte Forslaget om Statslaanefondens Oprettelse. Jeg mente, at naar denne skal fyldestgøre sit Formaal, bør den stilles selvstændig og under en egen Bestyrelse. Men det vil erindres, at denne Ordning blev ændret, idet den hverken vandt Tilslutning i Udvalget eller i Tinget. Hvis jeg kan tage det ærede Medlems Udtalelse som et Udtryk for, at man er kommen til Erkendelse af, at den Ændring, man foretog i Regeringsforslaget, var mindre heldig, kan det kun være mig behageligt. Men paa den anden Side maa jeg dog tilføje, at det forekommer mig, at der ikke i Øjeblikket er Grund til at foretage Ændringer i det, man vedtog i Fjor. Man bør hellere lade Statslaanefonden foreløbig virke i den Skik-